

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

به قلم: مونا نجار

برگردان از: حمید بهشتی

۰۹ می ۲۰۱۱

آزادی مطبوعات در سوریه:

رسانه های مستقل در نقش دشمنان نظام

همه ساله سوریه در فهرست آزادی مطبوعاتی که از جانب گزارشگران بدون مرز انتشار می یابد در پائین ترین رتبه ها قرار دارد. از آغاز قیام در سوریه رژیم بعث با سانسور بیش از پیش و تعقیب روزنامه نگاران با آن مقابله می کند.

اخبار ظهرگاه تلویزیون دولتی: مرد جوانی در مقابل دوربین تلویزیون اعتراف می کند که عضویت یک گروه افراطی اسلامی را داشته، به قصد اخلاص در آرامش تظاهراتی را علیه رژیم سازماندهی کرده است. رسانه های دولتی و خصوصی سوریه روایت رسمی وقایع جاری را تکرار می کنند.

به سادگی نمی توان گفت که واقعا در شهرهای لاذقیه، برعا و بانیا چه ها رخ می دهد و تهیه گزارش مستقل ممکن نیست. رسانه های خارجی بر ویدیوهای تکیه می کنند که تظاهرکنندگان یا اهالی شهرها ضبط کرده یا از مردم توسط تلفون کسب اطلاع می نمایند.

زیر نظر سازمانهای امنیتی سوریه

همواره مردم بیشتری علیه رژیم بعث سوریه به خیابانها رفته و قدرت حاکمه با فشار، دستگیری و سانسور به مقابله با آنها می پردازد. مرکز رسانه ای و آزادی فرهنگی مستقر در بیروت، موسوم به اسکایز (Skeyes) همه ماهه موارد نقض آزادی بیان در سوریه را ضبط و جمع آوری می کنند.

به گفته سعد کیوان که برای اسکایز کار می کند در حال حاضر اوضاع برای کارکنان رسانه ای در سوریه بسیار سخت شده است، اگرچه پیش از آن نیز ساده نبود. "در این کشور همه چیز را از زاویه امنیت ملی می نگرند". "برای فعالان مستقل رسانه ای کار کردن محال است. ما این امر را به هنگام جمع آوری اطلاعات در جامعه حس

می کنیم. لذا همکاران ما که اطلاعاتی در باره دستگیری ها یا محاکمه روزنامه نگاران و فعالان حقوق بشر جمع آوری می کنند، مجبورند غیر علنی کار کنند."

اسکایز در آخرین گزارش خود از دستگیری دو بلاگ نویس به نام های وسیم حسان و خالد المبارک نام می برد. این دو از اواسط اپریل زندانی هستند. محمود عیسی را نیز که با فرستنده الجزیره مصاحبه ای داشت مأموران امنیتی سوریه دستگیر کرده اند.

به فرستنده های خبری العربیه و الجزیره نیز از جانب ادارات سوریه اخطار شده است که از جریان تظاهرات گزارش نکنند. از اینگونه خبرها همه روزه در سوریه هست. به تخمین سعد کیوان نزدیک به ۳۰۰ تن خبرنگار، بلاگ نویس و نویسندگان در زندان به سر می برند.

مازن درویش نیز باید هر لحظه حساب دستگیری خویش را بکند. او حق ندارد کشور را ترک کرده و مرتب توسط پولیس مخفی بارجویی می شود. درویش رهبر مرکز مراقب آزادی عقیده و آزادی رسانه ای در دمشق بوده، علی رغم اینکه تحت مراقبت قرار دارد، می کوشد از بررسی اوضاع رسانه ای سوریه گزارشات تهیه و منتشر سازد.

تابوهای روزنامه نگاران مانند میدان های مین

اولین مشکلی که هر روزنامه نگار در سوریه با آن مواجه است به گفته درویش جمع آوری اطلاعات می باشد. "در سوریه هیچ قانونی نیست که این حق را برای روزنامه نگاران تضمین نماید. به عکس: همه ادارات دشمنی ویژه ای با روزنامه نگاران دارند. مشکل دوم تابوها هستند. آدمی این احساس را دارد که در میدان مینی حرکت می کند. موضوعاتی که نباید به آنها پرداخت در رابطه با سیاست رژیم و زمینه هائی مانند دموکراسی و حقوق بشر می باشند."

به همین جهت درخواست مازن درویش برطرف نمودن قوانین محدود کننده ایست که جلوی کار رسانه ای در سوریه را گرفته و در نظر او موجب وضعیت فوق العاده ای برای رسانه ها به حساب می آید. به گفته درویش: "تصمیم گیری در مورد صدور جواز به روزنامه ها و فرستنده های رادیو تلویزیون فقط در دست دولت است." "آنها برای اینکار رعایت هیچ زمانی را نیز نباید بکنند. من کسانی را می شناسم که چهار، پنج سال در انتظار پاسخ تقاضای جواز خود هستند. و زمانی که تقاضای آنها رد شود، دولت هیچ موظف نیست که برای تصمیم خویش دلیلی عرضه نماید."

به نظر درویش این رفتار موجب جلوگیری از به وجود آمدن رسانه های جدید در سوریه است. البته در حال حاضر روزنامه ها و فرستنده های رادیو و تلویزیون خصوصی نیز وجود دارند. اما تفاوت محتوایی میان آنها و دستگاه های دولتی را به ندرت می توان یافت. زیرا اینکه چه موضوعاتی را می شود در رسانه ها مورد بررسی قرار داد به این بستگی دارد که اوضاع سیاسی کشور و منطقه چگونه بوده و به ویژه رژیم تا چه میزان از وضعیت خودش مطمئن باشد.

در اوضاع پر تحرک فعلی دستوراتی به رسانه های دولتی و خصوصی داده می شود که از هر گزارش انتقادی خودداری نمایند، از جمله در باره موضوعات مربوط به فشار حاکم بر کشور.

وسعت سانسور در محدودیت کار روزنامه نگاران را خلیل سوابلیه که دبیر بخش فرهنگی روناومه رسمی تیشترین می باشد، شرح می دهد. وی در شماره اخیر روزنامه در ستون بهار عربی و رسانه های اجتماعی مطلبی دارد که برای درک آن باید به آنچه در خلال سطور درج گشته دقت نمود. وی می نویسد:

"من اولین سانسورچی خود هستم. سگ محافظی در درون من وجود دارد. و اگرچه من سالها تجربه دارم، با اینجالب غالباً نمی توانم بگویم حدّ و مرزها کجا قرار دارند. برخی روزها دیگر حال این بازی موش و گربه را ندارم. آنگاه به خود می گویم، من که برده مطیع نیستم، روزنامه نگار بوده و هر چه به ذهنم برسد، می نویسم".

مأخذ: قنطره ۲ ماه مه ۲۰۱۱

<http://de.qantara.de/Unabhaengige-Medien-als-Feinde-des-Systems/۱۵۹۹۵c۲۵۰/index.html>